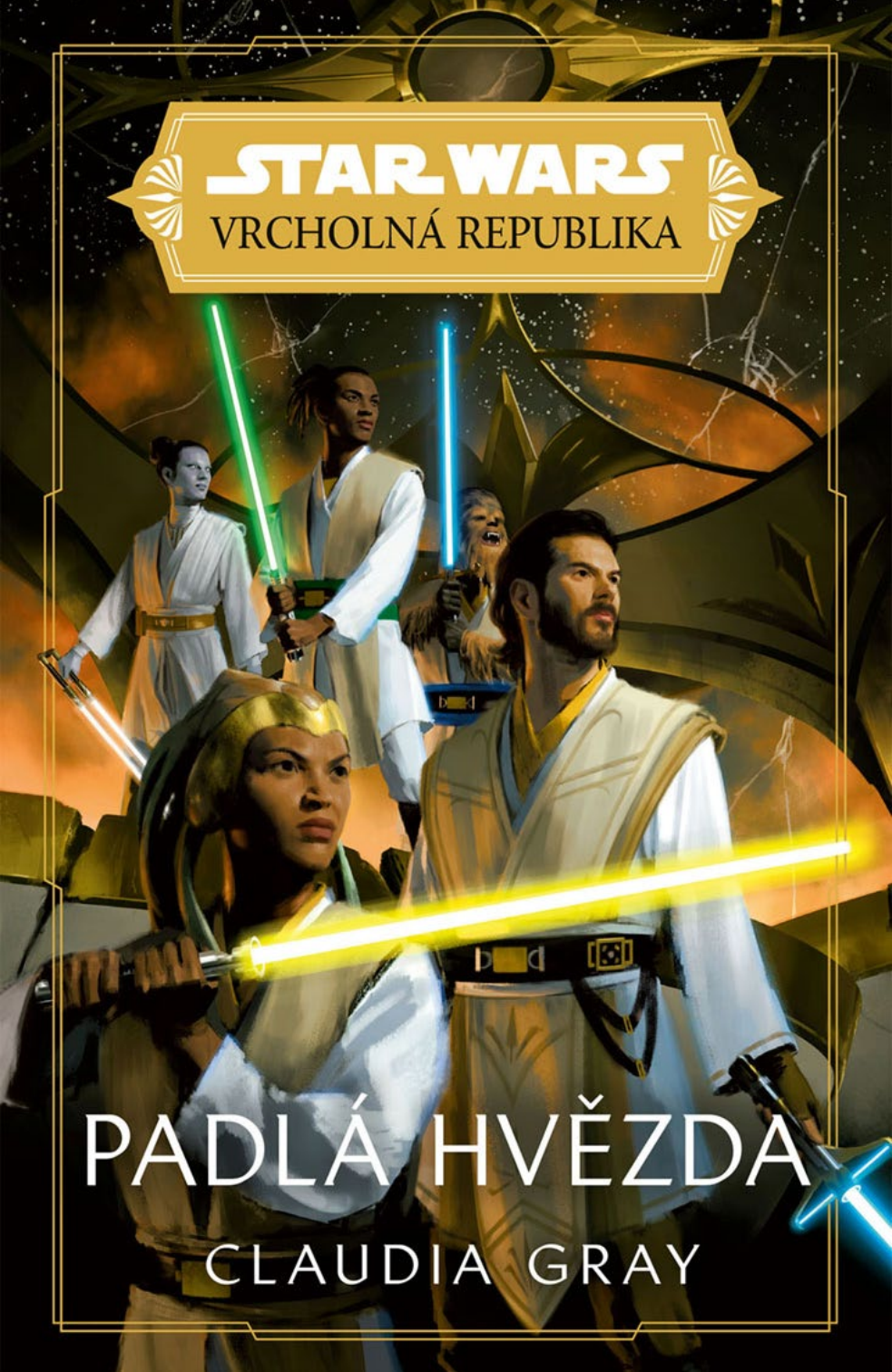

The background of the cover is a dynamic illustration from Star Wars: The Clone Wars. It depicts several Jedi in white robes. In the foreground, a female Jedi (Ahsoka Tano) is shown from the chest up, holding a yellow lightsaber. Behind her, a male Jedi (Anakin Skywalker) holds a blue lightsaber. To the left, another Jedi (Obi-Wan Kenobi) holds a green lightsaber. In the background, a Jedi Master (Yoda) is visible. The scene is set against a backdrop of a large, stylized planet with a prominent ring system, resembling Saturn, and a starry space background. The entire cover is framed by a gold-colored border with decorative elements.

STAR WARS

VRCHOLNÁ REPUBLIKA

PADLÁ HVĚZDA

CLAUDIA GRAY

Star Wars

Vrcholná Republika – Padlá hvězda

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Claudia Gray

Star Wars – Vrcholná Republika – Padlá hvězda – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

STAR WARS

Vrcholná Republika

Tragické události na Republikové výstavě pobouřily celou galaxii. Jediové a Republika přešli do ofenzivy, aby loupeživé NIHILY zastavili. Když už byli tito krutí nájezdníci téměř poraženi, zaměřila se mistryně Jedi AVAR KRISS na LOURNU DEE, údajné Oko Nihilů, a podnikla misi s cílem ji jednou provždy zajmout.

Jediové však netuší, že skutečný vůdce Nihilů, zákeřný MARCHION RO, se chystá zahájit útok na Jedie a Republiku v rozsahu nevídaném celá staletí. Pokud uspěje, Nihilové zvítězí a světlo rytířů Jedi nahradí temnota.

V cestě Marchionu Roovi stojí pouze stateční rytíři Jedi z MAJÁKU HVĚZDOSVIT, ale ani oni nemusejí uspět proti Roovi a prastarému nepříteli, kterého hodlá vypustit...

CLAUDIA GRAY

PADLÁ HVĚZDA

Claudia Gray

EGMONT

Věnováno Sarah Simpson Weissové,
která mě někdy denně chrání před sebou samou.

Kdysi dávno, v předaleké galaxii....

PROLOG

Křižník typu Longbeam vklouzl do soustavy Nefitifi hladce a tiše jako ostrá jehla pronikající černou látkou. Před několika miliony let jedna hvězda této dříve dvojhvězdné soustavy explodovala a zanechala za sebou mlhovinu neobyčejného rozsahu. Mezi planetami se táhly stopy tmavě fialových a tmavě modrých plynů, radioaktivních a neprůhledných, které celou soustavu skrývaly ve vířící mlze. Tuto mlhu v minulosti využívalo mnoho pašeráků. Jediové se nyní domnívali, že ji využívají i Nihilové. Bylo to poslední místo, kde se mohli ukrývat.

„Nějaké signály?“ zeptala se mistryně Indeera Stokes svého padawana.

Bell Zettifar vedle ní zavrtěl hlavou. „Nic. Na všech frekvencích. Venku je naprostý klid.“

„Ale neměl by být.“ Mistryně Nib Assek kroutila hlavou a její šedé vlasy se stínem, v němž stáli, barvily do stříbrna. (Když Longbeam letěl na poloviční výkon, aby na sebe neupozorňoval – tak jako nyní tento –, osvětlení se odpovídajícím způsobem ztlumilo.) „Pašeráci zbraní tuhle část vesmíru používají už dlouho. Člověk by čekal majáky, označený náklad v asteroidech, něco takového. A místo toho... nic.“

Bell kmitl očima k druhému padawanovi, Wookieemu Burryagovi, který stál po boku mistryně Assek. Jejich společný pohled potvrdil, že chápou, co tím mistryně naznačuje: soustava Nefitifi byla až *příliš* tichá. Nenalézt zde žádnou aktivitu bylo jako přistát na Coruscantu a najít ho opuštěný: jasný důkaz, že něco není v pořádku.

To mohlo znamenat jediné: Nihilové jsou blízko.

„Určitě používají tlumiče,“ řekl Bell mistryni Indeeře. „Satelitní nebo palubní.“

„Předpokládám, že palubní. To brzy zjistíme.“ Jeho mistryně pokrčila rameny a tholothianská chapadla se jí zavlnila na zádech. Bell cítil, jak kohortou Jediů na palubě projelo chvění očekávání; Síla je varovala před tím, co se chystalo. Mistryně Indeera položila ruku na jílec světelného meče. „Ostatní Longbeamy hlásí podobné údaje – nebo jejich nedostatek. Nihilové musejí být velmi blízko.“

Konečně akce. Příležitost střetnout se s Nihily. Bell si to přál – *potřeboval* to – od chvíle, kdy ztratil svého bývalého mistra Lodena Greatstorma. Ne kvůli pomstě. To by Greatstorm nikdy nechtěl. Ale kvůli vědomí, že udělal něco, *cokoli*, aby se postavil zlu, které připravilo jeho mistra o život. Zdálo se, že Nihilové jsou už poraženi – a mistryni Avar Kriss chybí jen krůček k zajetí jejich vůdce, Oka –, ale Bell ani zbytek galaxie nemohli mít klid, dokud toto nebezpečí nebude navždy zažehnáno.

Debakl na Republikové výstavě před několika měsíci mohl důvěru v Republiku – a v Jedie – nenapravitelně poškodit. Místo toho však byli Nihilové na útěku. Nastal obrat. Celá tato část galaxie bude brzy opět v bezpečí.

Až všichni ostatní získají zpět svou sebedůvěru a jistotu, možná se to podaří i Bellovi.

Longbeam proletěl dalším hustým zlatým oblakem plynů. „Jsou nad námi,“ řekla mistryně Indeera jako první. „Máme je téměř přímo nad hlavou.“ Burryaga souhlasně zavrčel.

Lodní senzory se téměř okamžitě rozblikaly, ale skutečné varování k nim přišlo prostřednictvím Síly. Bellovy smysly se zostřily, svaly se mu napjaly. Připravenost ho vyburcovala na všech úrovních.

Už je to tady, pomyslel si a vyhlédl z kokpitu. Když Longbeam vystoupal výš, temné vířící plyny mlhoviny zprůsvitněly a odhalily břicho nihilské lodi. Bell si představil varovné houkání na můstku té lodi, zběsilý shon, zatímco se nepřítel připravoval k boji – protože v tuhle chvíli už Nihilové jistě pochopili, že sem Jediové přišli bojovat.

Ale Jediové byli k boji připraveni od chvíle, kdy opustili Maják Hvězdosvit, a ten okamžik konečně nastal.

Za mistra Lodena, pomyslel si Bell, *a za to, aby nikdo jiný netrpěl v rukou Nihilů tak jako on.*

Počáteční průnik na palubu byl připraven přesně pro tento okamžik: mateřská loď skupiny Jediů uchopila nihilskou loď do svého tažného paprsku a pevně ji držela, zatímco Longbeam, na kterém byli naloženi Bell a jeho kolegové, se pod úhlem připojil k jedné přechodové komoře a zablokoval několik dalších. Zadokování – hrubé, nevyvážené, násilné – otřásl celým plavidlem, ale tým zůstal pevný a ostražitý a jako jeden muž rozpoznal okamžik, kdy vibrace naznačily průnik do trupu.

„Za světlo a za život!“ vykřikla mistryně Assek a pak se vrhli do útrob nihilské lodi.

Bell málokdy cítil, že by ho Síla provázela tak mocně jako ve chvíli, kdy se řítíl vpřed do planoucí smršti blasterové palby, která je mýjela tak těsně, že cítil její žár. Bellův dech naplnila vůně ozonu. Přesto čepel jeho světelného meče odrážela každý výstřel blasteru tak hladce, až se zdálo, že se pohybuje sama a zaměřuje se zcela bez Bellova úsilí, vyjma zuřivého soustředění. Všude kolem sebe viděl moře beztvarých a bezduchých masek – střílející, pobíhající a bojující Nihily – a proti nim postupující Jedie, rychlé a jisté.

„Ted!“ křikla mistryně Indeera do bojové vřavy a potvrdila varování Síly, které všichni cítili. Bell se přikrčil za kovovou traverzou, aby ho na několik vteřin ochránila, než si připne dýchací přístroj. Sotva to udělal, ozvalo se z větracích otvorů varovné zasyčení svědčící o tom, že Nihilové nasadili svůj jedovatý plyn.

Pozdě, pomyslel si spokojeně Bell. *Ted' je zase řada na vás přijít s něčím pozdě.*

Mistryně Indeera vedla útok ke strojovně nebo k tomu, co ji na ledaby-le a náhodně poskládané nihilské lodi mohlo připomínat. Bell s Burryagou se zařadili přímo za ni. Na mistryni Assek bylo, aby Nihily zadržela u přechodové komory; Bell měl za úkol tuto loď paralyzovat.

I za rychlého běhu Bell poznal, že loď je až nebezpečně zchátralá; vnitřek byl ponurý, potemnělý a přísně praktický. Co mohlo někoho přimět, aby žil právě takhle? Aby se přidal k Nihilům, viděl nekonečnou bolest a zkázu nevinných lidí v bezpočtu soustav – a kvůli čemu? Kvůli životu na temné, zatuchlé lodi plížící se po okrajích vesmíru jen s jiskřičkou naděje na potenciální budoucí bohatství, které poskytne nějaké světlo – kvůli něčemu, co žádný život nebyl.

Úvahy zabraly jen malou část Bellova vědomí. Hloubat nad nimi mohl později. Teď měl dokončit svůj úkol.

Zelený plyn naplňoval chodby jedovatým oparem, vůči němuž zůstávali Jediové díky svým dýchacím přístrojům imunní. Plyn však způsobil, že Bell dveře před sebou napřed vycítil, než uviděl. Mistryně Indeera s Burryagou je museli vycítit také, protože se prudce zastavili ve stejný okamžik.

„Neměli bychom zaklepat?“ zeptal se Bell. Burryaga nad tím příšerným vtipem záupěl.

Mistryně Indeera jednoduše zarazila čepel světelného meče do uzamykacího mechanismu dveří. Na několik okamžiků, než dveře povolily, jim rozžhavený svit tavícího se kovu ozářil tváře bledě oranžovým světlem. Dveře se trhaně otevřely a odhalily jen základní posádku, většinou mladou a neozbrojenou, až příliš ochotnou se vzdát.

Bellovi pomáhalo vědomí, že nebude muset brát další životy. Co bylo třeba udělat, udělal – ale bolest, kterou cítil kvůli tragické ztrátě Lodena Greatstorma, zůstávala stále živá. Mohla ho postrčit nebezpečným směrem. Místo toho se spokojil s jejich dopadením, ničím víc.

Učil jste mě dobře, mistře, zavzpomínal Bell na muže, kterého neustále nosil v mysli.

Jakmile obklíčili zajatce, Burryaga zvědavě zavyl.

„Ano, také se mi ta posádka zdá malá,“ dodal Bell. „Myslíš, že pronásledování Oka Nihilů maršálkou Kriss jimi natolik otřásl? Možná teď

mají stovky dezertérů, nebo dokonce tisíce.“ Nelíbila se mu představa, že by Nihilové unikli spravedlivému trestu za zvěrstva, která už napáchali, ale nejdůležitější bylo, aby ta zvěrstva přestala. Pokud by cenou za záchranu tolika životů bylo několik nihilských dezertérů bez trestu, budiž.

Přešli jsme do útoku, říkal si Bell v duchu. Přehráli jsme Nihily v jejich vlastní hře. Tohle jsme udělali pro vás, mistře Lodene, a pro všechny ostatní, kteří trpěli jako vy –

Bell na to nedokázal ani myslet.

Burryaga si Bellovy chvilkové nepozornosti zřejmě nevšiml, za což byl Bell vděčný. Místo toho velký Wookiee potřásl hlavou a zavrčel.

„Jistě, bylo to snadné,“ souhlasil Bell. „Ale neřekl bych, že to bylo až příliš snadné. Nemá smysl si nad tím lámat hlavu, když se Nihilové konečně hroutí.“

Přinejmenším v tom s ním Burryaga zcela souhlasil.

Regald Coll měl větší smysl pro humor než většina Jediů. Alespoň mu to říkali ne-Jediové. Většina ostatních členů řádu s tím však nesouhlasila.

Nebo, jak tvrdil Regald, prostě neměla dost smyslu pro humor, aby ocenila ten jeho.

„Tak jak je to s tou vaší bouřkovou terminologií?“ zeptal se svých nejnovějších vězňů, dospělé ženy s divokýma očima jménem Chancey Yarrow a mladé dívky, která se představila jen jako Nan. „Všichni máte být jedna velká Smršť, ale každá skupina se ještě dělí na Bouře, Hromy a Mraky. Kam až to sahá? Jeden Nihil sám za sebe je, co já vím, Mírně zataženo?“

Zajatkyňe byly dopadeny poblíž nihilské flotily v soustavě Ocktai při jednom z mnoha simultánních útoků na Nihily. Nebylo však jisté, jestli jejich loď k té skupině patří, a nejprve si myslel, že ženy jen vyslechnou a propustí. Nan však na prvního Jodie, kterého zahlédla, vytáhla blaster. Následovala kontrola totožnosti a odhalení její skutečné příslušnosti.

Nan zuřila, když ji odhalili. Naproti tomu tvář Chancey Yarrow zůstávala naprosto netečná. „Nejste tak vtipný, jak si myslíte,“ odvětila.

„Nejspíš ne,“ souhlasil Regald, „protože já si myslím, že jsem k popukání, a ve skutečnosti takhle vtipný není nikdo.“ Bavit se vlastními vtipy mu úplně stačilo.

„Už nejsem Nihilka,“ řekla Nan. Ta slova zněla divně – jako by se do jejich vyslovení musela nutit. „Děláme pro...“ zarazila se, když si všimla své spoléčnice. Ledový pohled Chancey Yarrow by dokázal zmrazit lávu. Regalda napadlo přidat k tomu bouřkovému tématu vtípek o „sněhové bouři“, ale pak si to rozmyslel. „Děláme na sebe,“ dodala nakonec Nan. „Už několik měsíců u Nihilů nejsem.“

„Příhodné načasování,“ poznamenal Regald. „A kdoví? Třeba mluvíte pravdu. Ale budete to muset dokázat, než vás pustíme.“

Gaze Electric mezitím odpočívala v klidném prostoru mezi soustavami daleko od všech bitev s Jedii. Nikdo na palubě se ani neobtěžoval sledovat jejich současné aktivity, natož aby se namáhal letět bránit své druhy. Místo toho se zdálo, že se na lodi neděje nic až na nahodilou a běžnou údržbu. Rozhodně nikdo nevěnoval pozornost Thaye Ferr – pouhé asistentce, ne bojovnici –, když kráčela jejími dlouhými chodbami.

Thaya byla lidská žena středního věku a nevýrazného vzhledu: rovné hnědé vlasy stažené do praktického culíku, obyčejná standardní kombinéza, žádná výrazná hodnost, žádná maska, žádná zbraň. V ruce nedržela nic zajímavějšího než obyčejný datapad. Právě tento datapad ji dovedl ke vchodovým dveřím kajuty Ithorianky. Thaya zazvonila, a než se dveře otevřely, naaranžovala si na tváři prázdňý, nezúčastněný úsměv.

„Dobré ráno,“ pozdravila Thaya s bezduchou veselostí droida. „Jistě vás potěší, že pro vás Oko Nihilů našlo nové místo, které se ideálně hodí pro váš talent. Podrobnosti jsou zde.“ Podala Ithoriance malou datakartu a mluvila dál, aby Ithorianka nestačila nic říct. „Dnes ve třináct hodin se prosím hlase k transportu v hlavním doku. Děkuji!“

S tím Thaya odkráčela, nepřestávala se usmívat a nenechávala žádný prostor k námitkám, vděčnosti nebo vůbec nějaké odpovědi. Ithoriančina reakce byla irelevantní. Poslechne, což znamenalo, že opustí loď o několik dní dříve než její ithorianský partner. Odchodu toho Ithoriana si nesměl nikdo povšimnout – a zbavit se hlavní osoby, která by si povšimla, tomu napomáhalo.

Sloužilo to i jiným účelům. Ale k těm se Thaya vrátí, až dokončí první sadu rozkazů k přeložení.

Jakmile skončila, spěchala zpátky na můstek *Gaze Electric*. Za Okem. K samotnému Marchionu Roovi.

Seděl v kapitánském křesle a studoval hlášení. Thaya poznala, že obsahují podrobnosti o útocích na jiné nihilské lodě – plavidla loajální Lourně Dee, a tudíž podle jejího názoru už sotva nihilská –, a věnovala jim takovou pozornost, jakou si Ro od ní přál, tedy žádnou. Místo toho stála opodál a trpělivě čekala, až si jí všimne.

Někteří na můstku se na Thayu Ferr usmívali a ona věděla proč. Nebyla mocná hráčka, jen někdo, kdo Marchionu Roovi dělal poslíčka.

Mnozí lidé podceňovali, kolik se toho při poslíčkování dalo zjistit nebo jak moc mohl vůdce záviset na někom, kdo se staral o takové všední, triviální záležitosti.

Thaya Ferr viděla věci jasněji.

„Jsou ta přeložení hotová?“ promluvil na ni nakonec Ro.

„Ano, můj pane. Další rozkazy připravím k doručení později během dne.“

Při zmínce o „přeloženích“ několik osob nastražilo uši – byl to snad důkaz, že někteří ztratili důvěru a přízeň Marchiona Roa? Jistě by se našel zájemce o jména a podrobnosti, aby se těm padlým mohl vysmívat. Zatím nikdo z těch, kdo byli na můstku, netušil, že by se rozkaz k přeložení mohl týkat *jich* – což bylo přesně to, co Ro chtěl, a přesně to, co Thaya hodlala splnit.

Marchion Ro přešel k jinému tématu – takovému, které mělo zaručně odvést pozornost od jakýchkoli řečí o přeložení, jak Thaya pochopila. „Zdá se, že dopadení Lourny Dee je nevyhnutelné.“

„Jediové stále věří, že je Okem Nihilů?“ zeptala se přesně propočítaným a nedůvěřivým tónem, aby tím Roovi co nejvíce zalichotila.

Usmál se, jak předpokládala. „Pravdu se dovědí už velmi brzy, Ferr. Prozatím je nechte, ať se baví. Ať si užívají víry, že Nihily porazili.

Už nikdy si nebudou moct dopřát luxus tohoto přesvědčení.“

KAPITOLA JEDNA

Stellan Gios patřil k těm Jediům, kteří vnímali Sílu jako hvězdnou oblohu. Body zářivého tepla a energie, zdánlivě od sebe vzdálené nekonečnou prázdnotou a chladem – ale ve skutečnosti hluboce propojené. Rodiny, přátelé, kmeny a organizace tvořili různá souhvězdí a vyřezávali z nebe své tvary a významy. (Netvořili snad spolu s Avar Kriss a Elzarem Mannem také takové souhvězdí? Stellan si to vždycky myslel, už od dětství.)

Ze všech vyzařovala Síla a osvětlovala obrovskou tmou; kdyby však Stellan měl pouze schopnost vnímat každou živou bytost, mělo by to stejný účinek, jako kdyby dokázal vidět všechny hvězdy vesmíru najednou: úplné, čisté, všeobjímající světlo.

Málokdy se cítil tak blízko tomu ideálnímu okamžiku jako právě tento den.

Na slunci vlály barevné prapory a třepotaly se nad tisícihlavým davem lidí, kteří se smáli, pojídali občerstvení ze stánků a vozíků a užívali si krásný den a – konečně – pocit skutečného bezpečí a sounáležitosti. Nebo si to Stellan alespoň myslel.

Konečně, pomyslel si, se nám vrátila radost, kterou nám Nihilové na tak dlouhou dobu ukradli. Konečně můžeme oslavovat naši jednotu tak, jak jsme to měli dělat už od začátku.

Stellan stál v čele delegace Hvězdosvitu na pódiu, z kterého měl výhled na oslavy. V očích většiny galaxie byl Eiram bezvýznamným místem, drobnou tečkou na hvězdné mapě, příliš neznámou na to, aby se jí někdo zabýval. Byl to však jeden ze světů, který vedl kampaň za to, aby se tato část vesmíru konečně připojila k Republice, a proto byla jejich nedávná mise zde o to symboličtější.

Eiram nedávno postihla bouře – druh hrozivého cyklonu, který se vytváří jen na hrstce planet, a takového, že v době svého vrcholu zasáhl téměř celou jednu polokouli. Příšerný víchř vážně poškodil odsolovací zařízení, které jediné zásobovalo planetu pitnou vodou. Tohle byla krize, jaká by nezávislou planetu zničila a vedla by k masovému exodu, nebo dokonce k hladomoru.

Planety v Republice však měly důvod doufat.

„A tak místo návratu na své místo na nebesích byl Maják Hvězdosvit přesunut sem, na Eiram!“ Vypravěč gestem ukázal na holoobrazovku, na níž byl Maják Hvězdosvit teprve podruhé v historii vlečen vesmírem po záchranné misi na planetě Dalna. Kolem vypravěče kroužily desítky dětí, které byly jen samé užaslé *óóó* a *ááá*. V jejich rozzářených očích se odrážel třpyt holoprojekce. „Republika a Jediové nás přiletěli zachránit a přinesli nám vodu, zásoby a hlavně... naději.“

Stellan pocítil slabý záchvěv lítosti, že tu nebyl, aby osobně dohlédl na stěhování stanice a začátek oprav. Tehdy byl ještě na Coruscantu, takže dohledem nad každým krokem pověřil mistra Estalu Marua – ne proto, že by měl pochybnosti o specialitech, ale protože bylo tak důležité, aby se všechno udělalo naprosto správně. Nikdo v galaxii nevěnoval tolik pozornosti detailům jako právě Maru.

Po Stellanově návratu před dvěma dny nebyly opravy odsolovacího zařízení ještě zcela hotové. Teď už ale stačilo jen připojit stavidla – což se podaří, jakmile budou k dispozici tažná plavidla, maximálně za jeden, dva týdny. Obyvatelé Eiramu sice stále dostávali přídělky vody, ale

ty byly štědré a po několika týdnech strádání byla planeta připravena slavit.

Stellan to sdělil Maruovi. „Dobrá,“ odvětil Maru. „To bude pro všechny ideální doba. Ale neškodí, že kancléřka má právě teď náhodou volno.“

„Takový je stav politiky,“ pokrčil rameny Stellan.

Popravdě řečeno, bylo hezké, že si kancléřka Soh udělala čas a zúčastnila se, byť jen holograficky. Mihotavý obraz vedle Stellana na pódiu ji zachycoval pohodlně usazenou v neformálním křesle, vedle ní leželi obrovští targoni, každý z jedné strany, a spokojeně podřimovali. Stellanovy oči se krátce setkaly s očima Liny Soh – oba si až příliš živě vzpomínali na události z Republikové výstavy. Obraz Stellana, jak zvedá její bezvládné tělo z trosek, už se stal ikonou: jak pro zlo Nihilů, tak pro nezdolnost Republiky. Oba tak byli v očích veřejnosti zvláštním způsobem spojeni; stejným způsobem se Stellan stal *tím* Jediem, symbolem řádu.

„*Jsmeli-li souhvězdí,*“ řekl Elzar Mann před odchodem do ústraní, „*pak z tebe Rada učinila polárku.*“ Stellan by rád nesouhlasil, ale nemohl.

Nebyl si jistý, co si o tom myslet. Proto se mu svým způsobem ulevilo, že se kancléřka nezúčastnila osobně. Jinak by se cítil pod tlakem, že je třeba přijít s nějakým novým ikonickým obrazem.

Z Rady Jediů z pódia shlíželi prostřednictvím svých vlastních hologramů i jeho kolegové mistři Adampo a Poof. Mezi stuhami a balonky se vznášeli kamerová droidi, kteří zachycovali celou událost pro diváky od Kennerly po Coruscant. Bez ohledu na to, jak vzdálená byla tato část pohraničí od galaktického Jádra, mohli obyvatelé Eiramu vědět, že jsou skutečně součástí Republiky, stejně jako kterýkoli jiný svět.

„Tohle potřebovali,“ zamumlal Stellan při pohledu na slavicí dav.

„Ne, to *my* jsme to potřebovali,“ překvapil ho Maru svou odpovědí.

Byla to pravda. Stellanův bystrý pohled si mezi návštěvníky festivalu všiml bílé a zlaté oděných postav: Bell Zettifar a Indeera Stokes usrkávali z hrnků jasně oranžovou ram'buchu; Nib Assek pomáhala OrbaLinovi prokřesit si cestu k tanečníkům, aby mohl lépe sledovat jejich vystoupení; a Burryaga si hrál s několika drobnými dětmi. Být Jedi byla posvátná

povinnost – ale světlo vyžadovalo víc než jen poslušnost a obětavost. Někdy musel být Jedi otevřený prostému, čistému prožitku radosti. Dnes tu možnost měli všichni.

„Krásný pohled, že?“ Togrutská regasa Elarec Yovet zde byla osobně a stála poblíž mihotavého obrazu kancléřky Soh.

„Je, Vaše Veličenstvo,“ odpověděla kancléřka a Stellan s ní naprosto souhlasil. „Už bylo načase.“

„Už je čas, můj pane,“ řekla Thaya Ferr.

Marchion Ro na svou podřízenou nepatrně přikývl a zadíval se do hlubin holografické hvězdné mapy. Jeho předem vybrané cíle zářily mezi bělejšími hvězdami rudě. Každý z nich teď postupně studoval.

Byly to obyčejné světy. Dostatečně velké a prosperující, aby si jich všimly alespoň sousední soustavy, ale ne tak velké, aby měly silnou planetární obranu nebo aby budily zbytečnou pozornost. Procházel holografickou mapou a představoval si, jak se slunce a planety od sebe vzdalují, aby ho nechaly projít.

Světy, které zvolil, měly dva společné jmenovatele. Zaprvé, všechny měly dobré komunikační systémy, které by jim umožnily spojit se do několika minut s coruscantskými úředníky.

Zadruhé, všechny byly velmi, velmi daleko od Majáku Hvězdosvit.

Usmál se svým bezkrevným úsměvem. „Začněte.“

Aleen: planeta nijak zvlášť známá nebo pozoruhodná. Ačkoli Aleen kdysi ve vzdálené minulosti zmítaly války, nyní to bylo místo, kde se už velmi dlouho nic zvláštního neudálo – dokonce ani podle jejího vlastního obyvatelstva –, a nic významného se nečekalo ani v ještě vzdálenější budoucnosti. Legendy o válkách stačily k tomu, aby se každá duše na Aleen spokojila s poklidným životem.

Yeksom: jeden z nejdéle existujících členských světů Republiky na Vnějších okraji, který v posledních letech postihlo strašlivé zemětřesení. Republika pomáhala planetě s obnovou, ale byl to zdoluhavý a náročný proces. Obyvatelé zůstávali ostražití, nejistí, posmutněli; každý při zemětřesení někoho ztratil a šedou oblohu světa halil žal.

Japeal: pohraniční planeta, nově rušná s ne méně než třemi malými vesmírnými stanicemi v různých fázích výstavby. Její mírné podnebí a dostatek vody prakticky vybízely osadníky, aby si zde našli místo, které by mohli nazývat domovem. Desítky druhů si zde zřídily své obchody a restaurace; inženýři vytyčovali mosty a silnice; mnohé rodiny tu dokončovali stavbu zbrusu nových prefabrikovaných domů.

Tais Brabbo: každý na Tais Brabbo, kdo nechystal něco nekalého, nejspíš někde udělal špatnou odbočku. Proslýchalo se, že Huttové kdysi zvažovali přesunout na Tais Brabbo některé své operace, ale nakonec to neudělali – tento svět byl příliš zkažený i na ně. Bylo to skvělé místo, pokud jste chtěli zmizet, a vždy se tam nacházely miliony duší, které nechtěly nic víc než zůstat mimo dohled všech úřadů mocnějších než neschopní místní šerifové.

Na každé z těchto zcela odlišných planet, pod čtyřmi různými odstíny oblohy, se miliony velmi odlišných jedinců věnovaly úkolům tak rozdílným, jako bylo předání muunyačí vlny nebo přijímání holokotoučů pro nájemné lovce, když každý z nich zaslechl naprosto stejný zvuk: dunivý hukot motorů přistávajících kosmických lodí.

Všechny ty miliony obyvatel vzhledly. Všechny viděly, jak se z oblohy snášejí nihilské lodě – byl jich bezpočet a byly jako kapky deště – předzvěst Bouře.

Shazovaly výbušniny. Pálily z plazmových zbraní. Útok udeřil na domy, továrny, mosty, kantýny, zdravotní střediska, hangáry. Neexistoval žádný konkrétní cíl, protože cílem bylo úplně všechno. Zdálo se, že Nihilové chtějí ničit pro ničení samotné, čemuž nikdo, kdo o nich nikdy neslyšel, nechtěl věřit.

Jedna osobní loď, která právě v tu chvíli opouštěla Japeal, měla štěstí. Byla poškozena – dostala zničující zásah do levoboku –, ale dokázala

se vyškrábat na oběžnou dráhu, a dokonce skočit do hyperprostoru. Její posádka a záchránění pasažéři považovali za zázrak, že jsou stále naživu a možná tak i zůstanou, pokud se jim podaří včas najít pomoc.

Takzvaný „zázrak“ nebyl ve skutečnosti nic jiného než platný rozkaz vydaný Marchionem Roem před začátkem útoku Nihilů. Někteří lidé museli utéct – protože Nihilové potřebovali, aby utekli přímo k Majáku Hvězdsvit, kde jim bude poskytnuto pohodlí, lékařské ošetření a především péče Jediů.

Zprávy o útocích Nihilů přišly, sotva se Stellan Gios vrátil z Eiramu na Maják Hvězdsvit. Když přišla zpráva o útoku na Aleen, použil Estala Maru výrazy považované na většině planet za neslušné, a to si obvykle nepotrpěl na vulgární řeči. „Pořád další Nihilové, pořád další útoky, a k čemu? K ničemu, pokud vím. Už se ani neobtěžují drancovat lodě nebo planety.“ Zachmuřeně zavrtěl hlavou. „Nihilové nám hodlají působit další potíže, dokud zůstane alespoň jeden Mrak.“

„Tohle se ani zdaleka neblíží míře zkázy, jakou byli Nihilové schopni způsobit na počátku,“ připomněl Stellan Maruovi stejně jako sobě. „Udělalí jsme skutečný pokrok. Měli jsme čekat, že se Nihilové budou jako skupina zmítat ve smrtelných křečích. Prozatím by se naše pozornost měla zaměřit na pomoc postiženým. Vypadá to, že k nám míří několik poškozených lodí, nepochybně s nějakými zraněnými na palubě –“

„Už na tom pracuji,“ řekl Maru. Fanatický smysl pro detail se v dobách krize u tohoto muže jen zvýrazňoval a Stellan tomu byl zřídka raději než teď. „Poslal jsem pár padawanů, aby připravili zdravotnickou věž pro několik pacientů navíc.“

„Výborně.“ Stellan položil Maruovi ruku na rameno na znamení vděku. „Maru, někdy mám pocit, že to jsi ty, kdo drží tohle místo pohromadě.“

„A nezapomeň na to,“ odfrkl si Maru. Jeho nevrle chování však bylo jen tenkým štítem; Stellan zahlédl v Maruových šedých očích záblesk uspokojení.

Stellan spěchal pryč, přestal věnovat pozornost situaci, o kterou bylo postaráno, a běžel se zabývat mnoha dalšími, jež bylo třeba teprve vyřešit. Několik poškozených lodí už signalizovalo, že potřebují prostor k přistání, a další budou přibývat.

Ve skutečnosti byl z nihilských útoků mnohem znepokojenější, než dával Maruovi najevo. Stellan měl už od samého počátku z pátrání Avar Kriss po Oku Nihilů špatný pocit; příliš mu to připomínalo osobní mstu. Avar opustila Maják Hvězdosvit – symbol Republiky v této části vesmíru, kam byla přidělena Radou – a to vše v naději, že se jí podaří někoho zajmout. Přitom by to stejně dobře zvládl kdokoli jiný. Bylo možné, že její pátrání mělo na Nihily opačný účinek a přimělo je k výpadu, místo aby se odplížili do zapomnění?

Nebo jsou možná tyto rozptýlené útoky znamením, že Avařin plán vychází, připustil Stellan. Oko před ní prchá, možná do značné míry ztrácí s Nihily kontakt. Možná to, co teď vidíme, jsou nově decentralizovaní Nihilové, zuřivě se vrhající do útoku, než se rozpádnou.

Pokud ano, bude Stellan první, kdo se Avar omluví za to, že o ní pochyboval. Dokud se však nedozví víc... bude se držet vlastního úsudku.

„Mistr Stellan Gios?“ zacvrlikal elektronický hlas.

Stellan se napůl otočil a všiml si, že se k němu valí logistický droid, světlý, měděný, s přibližně humanoidním tělem nad pojezdovou základnou. „Ano – neseš nějakou zprávu?“

„Ta zpráva je, že jste můj nový pán. Jsem JJ-5145 a jsem připraven označovat, prioritizovat, třídit, zakládat, srovnávat a jinak organizovat každý aspekt vaší existence.“ Droid prakticky vibroval svou připraveností začít.

„To musí být nějaká chyba, Pětačtyřicítka,“ řekl Stellan. „Žádného droida jsem si neobjednal a Rada by se zmínila –“

„Jsem dar,“ prohlásil JJ-5145 se zjevnou pýchou. „Věnuje mě Elzar Mann, který posílá zprávu, že když už nadále nemůže být vaší pravou rukou on, přeje si, abych v této věci sloužil já.“

Stellan o droida rozhodně nestál, a už vůbec ne o takového, který ho bude všude pronásledovat a všechno organizovat.

Což ovšem Elzar moc dobře věděl.

Stellan měl předtím obavy poslat Elzara navzdory jeho současné krizi pracovat, aniž by ho doprovázel – jak původně plánoval a vlastně i slíbil. Nakonec však Stellanovi jeho mnohé úkoly nedovolily odletět, a tak našel skvělou náhradu, která měla Elzara provést tímto obtížným obdobím. Obával se však, že by vůči ní Elzar mohl do jisté míry cítit zlobu... a v jeho současném duševním rozpoložení se tato zloba mohla až příliš snadno obrátit v temnotu.

Teď se ukázalo, že Elzar nebyl ani v nejmenším rozzlobený – jen poplchnutý natolik, aby měl chuť si ze Stellana vystřelit.

„Mlčel jste tři a půl vteřiny,“ podotkl JJ-5145. „Nemáte jasno v tom, jak si uspořádat myšlenky? Vyslovte je a já vám je pomohu co nejlépe seřadit.“

„To je naprosto v pořádku, Pětačtyřicítko,“ odpověděl Stellan spěšně. „Co kdybys pomohl padawanům zorganizovat provoz zdravotnické věže? Tam bys mohl být opravdu užitečný.“ Ukázal droidovi cestu a ulevilo se mu, že má pro něj jinou práci. Později ho požádá, aby mu naplánoval další úkoly na několik dní dopředu.

Jedním z těch úkolů bude „vymyslet ideální pomstu za nemístný vtíp“.

První loď, která dorazila na Maják Hvězdosvit po útoku Nihilů, nebyla ani poškozená, ani nepřpravovala zraněné; byl to Longbeam, který měl za úkol přivést několik Jediů po jejich útoku v soustavě Ocktai s hrstkou vězňů ve vleku.

Bell Zettifar zrovna skončil s kontrolou zásob ve zdravotnické věži a byl připraven pomoci při vykládce vězňů, ale jeho mistryně Indeera Stokes ho mávnutím odvolala. „Je to jen hrstka zajatců, a pokud bude potřeba pomoc, mohu ji poskytnout já,“ řekla. „Udělej si trochu času pro sebe.“

Nepochybně si všimla, jak pochmurná zůstávala jeho nálada, měsíce po smrti Lodena Greatstorma. Bell nechtěl, aby si jeho nová mistryně

myslela, že si jí neváží – aby jeho obdiv k bývalému mistrovi a smutek po něm zastínily jeho nové učňovství. (A bylo zřejmé, že potřebuje další čas jako učeň. Bellovo přesvědčení, že je připraven stát se rytířem, se obrátilo v prach spolu s mistrem Lodenem.)

O tomhle by měl popřemýšlet později. Zatím mohl dělat jen máloco jiného než říct: „Díky, mistryně Indeero.“

Přikývla a obrátila se k odchodu. „Všichni budeme mít brzy spoustu práce. Nejlepší bude užít si volný čas, dokud to jde.“

Burryaga, který také dostal volno, se s tázavým zavrčením zeptal, zda by s ním nechtěl Bell společně meditovat. Meditační techniky pro dva někdy uspěly tam, kde samostatné úsilí selhávalo; často bylo snazší uklidnit druhého člověka nebo se jím nechat uklidnit. Nebyl to špatný nápad, ale nejasný obrys na opačném konci chodby Bellovi připomněl, že napřed je třeba udělat něco mnohem důležitějšího – byl tu někdo, za kým nestihl od ranního návratu z Eiramu na Hvězdosvit zajít.

„Vydrž chvíli,“ řekl Burryagovi, padl na kolena a doširoka rozevřel náruč pro obrys ženoucí se k němu. „Pojď sem, Ember!“

Ožehařka vyrazila z přítomí, skočila na Bella a vítala ho s veškerým nadšením, kterého byla schopna, a nebylo ho málo. Bell jí dovolil pár vteřin zběsilého olizování, než natáhl ruku, aby ji uklidnil. Na dlani cítil její teplou srst. „Klid, Ember, klid. Už jsem zpátky.“

Ember se natěšeně vrtěla a Bell se neubráníl smíchu. Nebylo nad to, když vám domácí mazlíček připomněl, že máte hodit starosti za hlavu a žít současností.

Burryaga ze sebe vydal temný, hněvivý zvuk. Bell vzhlédl a všiml si, že jeho wookieeský přítel sleduje, jak rytíř Jedi Regald Coll odvádí dvě nihilské vězeňkyně. Jedna z nich byla vysoká, zuřivá žena s dlouhými copy a lícními kostmi ostrými tak, že by jimi mohla krájet. Druhá byla dívka ještě ani ne v jeho věku, s vlasy staženými do ohonu a šaty možná příliš velkými pro její postavu – což vytvářelo dojem, že je ještě mladší, než ve skutečnosti byla.

Bell tvář té dívky znal. Ne snad z osobní zkušenosti, ale z bezpečnostních instrukcí.

„Myslel jsem si, že Nan je ještě dítě,“ upozornil je Reath krátce poté, co přišla zpráva o jejím zajetí. „Není. Je stejně schopná jako každý padawan – pravděpodobně schopnější než já. Dokázala mě totiž úplně oklamat. Nepodceňujte ji.“

Bell usoudil, že tahle slova Reath Silas pronesl jen proto, aby se cítil o něco lépe, protože ho někdo tak šikovně oklamal. Ale když se díval, jak Nan odchází s hlavou vztyčenou navzdory spoutaným zápěstím, přistihl se, že doufá, že Regald Coll to varování slyšel také.

„Doporučuji počkat, než je vyslechněš,“ řekl Regald Stellanu Giosovi. „Měli jsme k dispozici jen malý transportér. Nihilské vězeňkyně se mohly doslechnout o úspěšných útociích svých druhů, a pokud ano, budou díky tomu –“

„Příliš sebevědomé,“ dokončil za něj Stellan. „Možná dokonce rozjařené. Přesvědčené, že pomoc přijde rychle. A až nepřijde, pak snad budou ochotné mluvit.“

„Tvrdí, že už k Nihilům nepatří,“ podotkl Regald, „ale ta dívka, Nan, u nich rozhodně byla ještě před pár měsíci a teď se jí najednou náramně hodí, že je opustila, nemyslíš?“

„Ale není to nemožné.“ Stellan se zatvářil zamyšleně. „Pokud skutečně Nihily opustila a my dokážeme zjistit proč – mohlo by to poskytnout cenné informace o tom, jak skupinu psychologicky odzbrojit.“

„Ušetřilo by to spoustu času. Přesto? Moc se mi to nezdá.“ Regaldovi se zastesklo po starých časech, kdy pracoval v jediských jeslích, kde, když jste zahlédli problém (tříleté dítě fascinované ohněm), bylo řešení nasnadě (odstranit tříleté dítě z blízkosti ohně). „Povedeš výslech sám, nebo se ho má ujmut Elzar Mann? Rád pomůžu, ale musím tě varovat, kvůli svým vtípům nejsem tolik hrozivý. I když vždycky je tu šance, že zajatci všechno vyzradí, jen abych už zmlkl.“

Stellan se zatvářil pobaveně. „Zavolám tě, až budu v koncích. Obávám se, že Elzar není k mání. Je pryč a na práci má něco důležitějšího.“

„A to je u všech světů co?“

„Elzar potřebuje trochu času na posílení vazeb k Síle,“ vysvětlil Stellan.
„Hledá spojení s mocnějším Jedim, kterým se možná teprve stane.“

KAPITOLA DVA

Oceánská planeta Ledalau měla jen několik tisíc metrů čtverečních pevniny, a to jen v rámci jednoho malého souostroví. Kdysi dávno tento svět oplýval ohromnými kontinenty, ale ty voda pohltila před více než tisíciletím. Z dávných civilizací zbylo jen několik pozůstatků; planeta v současnosti disponovala jen málo materiálními zdroji a ještě menší infrastrukturou. Ledalau tak byla téměř zcela ponechána sama sobě. Právě to z ní činilo dokonalé místo pro meditaci.

Ukázalo se také, že je to ideální místo, kde si můžete nechat svou pýchu naservírovat na talíři.

Elzar byl při svém příjezdu před několika týdny skeptický. Ostrovy se nacházely ve vyšších zeměpisných šířkách, což způsobovalo, že počasí bylo neuspokojivě chladné a mlhavé. Zastával názor, že člověk se snáze soustředí, když mu není zima. Tehdy byl upozorněn, že nikdo nepotřebuje cvičit něco, co jde snadno, a pokud chtěl dělat jen to, co už uměl, mohl rovnou zůstat na Hvězdosvitu.

A tak opustil své rané, halucinační představy o tropickém útočišti a pustil se do svého úkolu. Jeho dočasným domovem se stala malá ka-

menná stavba, ne víc než pokoj a toaleta. Elzar zde neměl žádné komunikační zařízení, žádnou formu zábavy, žádné droidy – jen pár věcí, které potřeboval, aby byl zcela soběstačný, a průvodkyni, která ho vůbec nešetřila.

Jakmile utichl šum duševních otřesů, začal se potýkat se skutečnostmi, které ho sem dovedly:

Začal jsem svou energii čerpat z temné strany Síly.

Elzar se k ní nezačal přivracet; ani neměl pocit, že by se k tomu blížil. Pro něj nebyla způsobem života – stále věřil všem těm lekcím o dobru a pravdě, které se jako ratolest naučil od Yody a pak jako padawan od svého moudrého mistra Rolanda Quarryho. Ale hněvu se nedalo vyhnout. Strach byl nevyhnutelný. Extrémní okolnosti vyvolávaly extrémní emoce. Jejich popírání nemělo smysl. Tak proč je nevyužít?

Po mnoha týdnech meditací Elzar stále cítil jakousi aktuálnost těchto otázek. Zároveň si však uvědomoval, že úplně stejné otázky si pravděpodobně kladl každý sithský lord v historii, dokud ho temnota zcela neovládla.

Kde je ona pomyslná hranice? ptal se Elzar sebe sama. Nevíš. Nemůžeš to vědět. A proto se tou cestou vůbec nesmíš vydat.

Začalo mu být také jasné, že část důvodu, proč se tak hluboce bránil popírání emocí, spočívala v tom, že negativní pocity nebyly jediné, které se snažil popírat.

I zde pro něj bylo těžké čelit té pravdě. Ale pravda v jeho nitru si žádala být poznána. Když se v noci díval na tři široké, zářící měsíce Ledalau, představoval si je jako světelné body na obloze Avar Kriss.

Nikdy k sobě nechtěli přilnout. Padawané spolu často potají dováděli; dospívání, fáze prakticky u každého vnímavého druhu, si žádalo své. Instruktoři a mistři předstírali, že si toho nevšímají, dokud někdo nezašel příliš daleko. Pokud se nějaký vztah utvořil, byly výtky vzácné. Místo toho mistr svého učeníka okamžitě vzal na dlouhodobou misi daleko od všech jediských chrámů. Než mohlo dojít k opětovnému setkání, oba mladí lidé většinou dospěli, získali nadhled a posunuli se dál.

Elzar a Avar se od sebe nemuseli odtrhávat. Byli rozumní. Byli zodpovědní. Věděli, co dělají, a jakých omezení je třeba.

To si Elzar alespoň myslel. Ale i když dospěl a získal nadhled, zdálo se, že se nedovede pohnout dál.

Kolik z mého zmatku a hněvu pramení z mých citů k Avar? ptal se sebe sama, když meditoval na kolenou, někdy i několik hodin v kuse. *Kolik energie vyplývám tím, že se snažím urovnat, co se nikdy urovnat nedá?*

Alespoň zde stály zábrany pevně. Elzar sice tušil – ne, *věděl* –, že i Avar k němu stále něco cítí, ale zároveň mu bylo jasné, že ona svůj slib nikdy neporuší. Tak proč ho to tak trápilo?

Konečně si to uvědomil: nebyl to nedostatek odpovědí, co ho tížilo. On si totiž odmítal ty otázky vůbec položit.

Jakmile mu to došlo, zbytek začal zapadat do sebe. Elzar vplul do rytmu: ranní meditace a cvičení, lehké jídlo, hlubší meditace, další cvičení, večere dostatečně vydatná, aby se dobře vyspal. Dovolil si prožívat chvíle hněvu a zklamání, aniž by z nich čerpal palivo. Dovolil si na Avar myslet, když se díval na noční oblohu.

A podřizoval se úkolům, které mu byly svěřeny – dokonce i tomu současnému, velmi mokrému, studenému a otravnému –, z úcty ke své průvodkyni, rytířce Jedi jen o několik let starší, která se vydala na dráhu hledačky cesty.

„*Soustřed se.*“ Orla Jareni vždycky zněla lehce pobaveně, dokonce i ve chvílích, jako byla tato. „Žij tímto okamžikem. Tímto jediným nádechem.“

Elzar se zhluboka nadechl a pokračoval ve stoji na rukou, zatímco se k němu řítila další vlna.

Když mu Orla poprvé navrhla, aby pracoval na meditaci ve vodě, Elzar jen s radostí (a popravdě řečeno i trochu samolibě) odpověděl, že přesně tohle dělává často. Když jí popisoval svou meditační metodu, očekával, že na ni udělá dojem.

Ale na Orlu Jareni jen tak něco dojem neudělalo.

„Jasně,“ řekla. „Necháváš se unášet proudem. Pohybujete se tam, kam tě vede voda. Pak jsi překvapený, když skončíš někde, kde jsi vůbec být

nechtěl. Chci, aby ses naučil vodě pevně postavit. Nechci, abys odmítal její sílu – chci, abys s ní koexistoval. Abys ji přijal, a přesto pevně odolával.“

„Což znamená...?“

Gestem ukázala na skalnaté pobřeží. „Jdi asi čtyři nebo pět metrů, udělej stojku a vydrž v ní navzdory přílivu.“ A tohle Elzar od té doby procvičoval každý den.

Voda – mezi vlnami sahajícími jen po zápěstí – mu vystoupala skoro k pasu, když se přivalila nová vlna, těžká a překvapivě studená. Elzar zabořil prsty do písku a přivolal si Sílu, aby ho ustálila. Během několika vteřin voda zase ustoupila. Byl celý zmáčený, lapal po dechu, ale pořád stál na místě.

„Výborně,“ pochválila ho Orla z bezpečí suchého břehu.

„Nejsem zrovna velký meditátor,“ zavolal na ni Elzar, „ale opravdu si užívám, když se netopím.“

„To ti naštěstí *jde*.“

K Elzarovi se přihnala další vlna a on zavřel oči. Tentokrát bylo snazší zapomenout, že tam Orla je, a přijmout dar, který mu věnoval oceán.

Nechal své vědomí proudit z těla do vody a vnímal všechny ostatní formy života, které se kolem něj hemžily: ryby, mušle, rostliny vyrůstající z hlubin a pohupující se v přívalech vody. Byla to společnost, jejíž přítomnost si v minulosti vychutnával, ale teď bylo to spojení jiné, jaksi silnější, protože se mu odmítal zcela poddat. Jeho tělo zůstávalo nehybné jako útes ve vlnách: zranitelné vůči času, ale silné v daném okamžiku. Elzarovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že jednotlivé vlny už téměř nevnímá; jeho dech přirozeně přejal rytmus vody a pocit jednoty s životem kolem něj mu připadal živější, ještě skutečnější než písek pod jeho dlaněmi.

Rovnováha, pomyslel si a zůstal v ní duševně i fyzicky po celou hodinu, než nastal odliv.

Elzar se převrátil na nohy a přistál po kotníky v chaluhách a bahně, což byl zvláštní pocit. Orla Jareni si na břehu přitáhla k sobě svůj sněhobílý plášť. „Urazil jsi dlouhou cestu. Když jsi to zkoušel poprvé, nemohla jsem přijít na to, jestli jsi spolykal víc mořské vody, nebo písku.“

Usmál se. „Pochvala? Od tebe? Tak to asi něco dělám dobře.“

„Má pochvala se získává těžko,“ připustila. „Proto doufám, že pro tebe něco znamená.“

„To ano. Nejspíš si vůbec nedokážeš představit, jak moc.“ Elzar se odmlčel. „Po tomhle se na nějakou dobu zdržím ‚šťourání‘ v Síle. Na dlouhou dobu, předpokládám.“

Orla zakroutila hlavou. V chladném slunečním světle se jí kůže třpytila téměř jako čerstvý sníh. „Když jsem ti radila, abys s tím přestal, nikdy jsem neměla na mysli, že se toho máš zdržet navždy. Jsi intuitivní uživatel Síly, Elzare. Je to přednost, ne slabost, až poznáš, kde jsou tvé hranice.“

„Jenže to jsem ještě nepoznal. A teď se cítím dost silný na to, abych pokračoval dál jako dosud.“

„Uvědomuješ si, že se pořád omezuješ?“ Orla zvedla jedno ostře zakřivené obočí. „Nejen v tom, jak používáš Sílu, ale i v používání Síly samotné?“

„Já vím,“ připustil Elzar. „Je to jako... jako zraněná noha. Víím, že ji budu moct zase zatížit, ale nechci to uspěchat. Nebo to taky chápu špatně?“

„Ne. Řekla bych, že jsi to pochopil dobře. My Jediové trávíme tolik času zdokonalováním svých schopností v Síle, až jdou ostatní schopnosti někdy stranou. Možná by bylo dobré, abys nějakou dobu strávil objeováním svých předností i mimo Sílu.“

Elzar si osušil vlhké vlasy, které mu během pobytu na Ledalau trochu povyroستly a rozcuchaly se. „Ale pověz mi – jak poznám, že je čas... se zase otevřít?“

Když Orla Jareni chtěla, uměla se šibalsky usmívat. „Věř si, hlupáčku. Teď se osuš a sbal se.“

„Dnes?“ Věděl, že plánovala jejich brzký odlet, ale konkrétní datum mu tajila, aby čas prožíval plynuleji.

„Do hodiny, když si pospíš.“

Elzar si pospíšil. To byla výhoda toho, že si vzal tak málo věcí; do hodiny byl suchý i připravený vyrazit.

Práce s Orlou Jareni Elzara překvapovala od první do poslední chvíle. Dohromady je dal jeho přítel Stellan Gios, což – vzhledem ke Stellanovým obecným pochybnostem o hledacích cestě – bylo zpočátku dost zvláštní.

Pak se ukázalo, že Orla je vznětlivá, vtipná a ještě větší ikonoklastka než Elzar sám. Její neochvějné opatrovnictví ho srovnalo hlouběji a rychleji, než by považoval za možné.

(Elzar se vnitřně zastyděl, když si uvědomil, že podvědomě předpokládal, že se mu podaří Orlu přimět, aby dělala věci podle něj. Nedocházelo mu, jak moc v poslední době se ženami flirtoval, dokud nepotkal jednu, která pro to neměla vůbec pochopení.)

Jestli si Orla myslí, že jsem připravený, tak musím být, připomněl si, když dobalil své věci. Protože ona by mi to v žádném případě nedala zadarmo.

Elzar jí byl vděčný za to, že byla jeho učitelkou, a to natolik, že se cítil skoro provinile, že poslal Stellanovi toho logistického droida.

Ale zase ne tak moc. S úsměvem si zapínal batoh a byl připravený vyrazit.

Vyšel ze svého malého kamenného stavení a zjistil, že se mezitím přivalila mlha, hustá a vlhká. Zabalil se do pláště. „Orlo?“ zavolal. „Kde jsi?“ „Tudy!“ ozval se z dálky její hlas a on se za ním vydal.

Skoro všechen čas trávili na pobřeží, což znamenalo, že vnitrozemí toho malého ostrova mu zůstalo téměř utajeno. Jakmile se písek přestal mísit s hlínou, začala být půda stále mlhavější, hrbolatější, téměř vlnitá. Elzar spěchal dál, vědom si toho, že Orla je pár kroků před ním, a jen matně ho zajímalo, jak hodlají planetu opustit.

Pak uprostřed mlhy zahlédl ten podstavec.

Nebyl nijak zvlášť vysoký – snad stejné výšky jako Elzar –, ani si nezachoval nic z obřadných rytin nebo barev, které musel nést v minulých tisíciletích. Čas smazal vše kromě hladkého, nahnědlého povrchu kamene. Tyčil se snad kdysi nad obětním oltářem? V té chvíli, obklopen tichem a převalující se mlhou, se Elzar nemohl ubránit pocitu posvátnosti toho místa, toho okamžiku.

Zdálo se mu to, nebo tu byla Síla mocnější? Elzar si byl jistý, že se mu to nezdálo.

Vsadím se, že náš odvoz tu ještě ani není, pomyslel si, když studoval podstavec. Orla chtěla, abych našel tuhle prastarou památku a co nejlépe jí

porozuměl. Jestli to dokážu. Měl pokleknout? Zavřít oči? Jak měl nejlépe vzdát úctu kultuře, kterou neznal a sotva ji mohl odhadovat?

„Elzare?“ Orlin hlas byl najednou blíž. Zahlédl, jak se uprostřed mlhy rýsuje její postava, když k němu kráčela.

„Tady jsem,“ potvrdil a čekal na její další pokyny. Podstavec se mu rýsoval před očima, pocit jeho přítomnosti byl intenzivně reálný, skoro jako by mu pohled opětoval.

„Ach, výborně,“ řekla Orla s úsměvem, když se konečně dostala na dohled. „S naším navigátorem už ses seznámil.“

Elzar na ni nechápavě zíral. Pak otočil hlavu zpátky k podstavci. Nezdálo se mu to, vážně mu pohled opětoval.

„Tenhle balvan –“ začal.

„Není to balvan,“ opravila ho Orla. Přátelsky do podstavce šťouchla. Ani se nepohnul. „Tohle je náš vintianský navigátor pro cestu zpět na Hvězdosvit. Většina lidí ho zná spíš pod přezdívkou. Shodou okolností mu říkají Geoda. Geodo, tohle je Elzar Mann, rytíř Jedi.“

„Ehm,“ řekl Elzar. „Těší mě.“ Geoda neodpověděl, ostatně *byl to kámen* a vůbec, že by ho Orla zkoušela?

Nezdálo se však, že by Orlu jeho reakce příliš zajímala. Místo toho pokračovala dál k jejich lodi. Elzar šel za ní a každých pár vteřin se ohlédl přes rameno. Geoda se ani nepohnul, aby je následoval. Ano, rozhodl se Elzar, Orla ho určitě jen zkouší.

Jejich cílem se ukázala být malá nákladní loď, modře oplechovaná s baňatým kokpitem, který vypadal téměř komicky. Mladá lidská dívka s opálenou pletí a dlouhými tmavými vlasy na nástupní rampě kontrolovala tlakoměry přechodové komory. „Vítej zpátky, Orlo!“ zavolala, aniž by se otočila.

„Díky, Affie.“ Orla pokynula k dívce. „Elzare Manne, Affie Hollow – a obráceně.“ Affie vzala Elzara na vědomí pouhým přikývnutím. „A dovol, abych ti představila kapitána *Plavidla*, Leoxe Gyasiho.“ Orla se usmála.

„Zdravím vás, poutníku z prázdnoty,“ řekl vysoký, hranatý muž, který se objevil nahoře nad rampou. Měl tmavě zlaté vlasy, bohatě zvlněné, vol-